

„Skvělé propojení detektivního románu a pasácké literatury.
Atmosféra losangeleského podsvětí vás naprosto pohltí.“

JUSTIN GIFFORD

ICEBERG SLIM

SATANÁŠOVA
SESTRA

Mladá fronta

ICE

**SATANÁŠOVA
SESTRA**

BERG

SLIM

Mladá fronta

Přeložil Petr Kotouš

Copyright © 2015 by the Estate of Robert Beck

Foreword copyright © 2015 by Justin Gifford

Translation © Petr Kotouš, 2018

ISBN 978-80-204-4871-2 (pdf)

PŘEDMLUVA

V afroamerické literatuře z prostředí zločinu neexistuje důležitější autor než Robert Beck, známější jako Iceberg Slim. Tento autor jedné autobiografie, pěti novel, souboru povídek, sbírky esejů a jedné audioknihy byl mezi černošskými populárními spisovateli v éře navazující na hnutí za lidská práva hlavní postavou. V roce 1967 vydal své stěžejní dílo *Pimp: The Story of My Life* (Pasák: Příběh mého života), ve kterém zaznamenal své vzpomínky na pětadvacetiletou kariéru pasáka v ulicích Milwaukee, Chicaga, Clevelandu a Detroitu. Tato kniha je napsána v tak zvláštním argotu podsvětí, že Beckovi bělošští editoři trvali na tom, aby na konec knihy zařadil slovníček osvětlující pojmy jako „bottom woman“ (pasákova nejdůležitější prostitutka), „stable“ (stáj, skupina prostitutek patřící jednomu pasákovi) a „circus love“ (široká škála sexuálních perverzí). Přestože se „Pimp“ dostal na trh coby komerční paperback, který mainstreamový literární establishment i bílí čtenáři ignorovali, prodaly se ho na novinových stáncích, v černošských knihkupectvích, holičstvích či obchodech s alkoholem miliony výtisků. Kniha se tak stala klasickou literaturou na vojenských základnách, ve vězeňských knihovnách a v černošských čtvrtích od Harlemu po losangeleský South

Central. Podle Holloway House Publishing Company, tedy nakladatelství, které Becka vydávalo, pomohla popularita jeho autobiografie tomu, že se z Becka stal nejprodávanější černošský afroamerický autor všech dob.

Beck měl bezpochyby na tehdejší černošskou literaturu větší vliv než kterýkoli jiný autor druhé poloviny dvacátého století. Na počátku 70. let inspiroval mnoho černošských spisovatelů – jako byli Donald Goines, Odie Hawkins, Joe Nazel nebo Omar Fletcher –, aby začali psát své vlastní příběhy ze světa pasáků, podvodníků a revolucionářů z ghett a publikovat je v Holloway House. Toto nakladatelství, podle měřítek zavedených nakladatelských domů druhořadé, se stalo středobodem undergroundového zrození žánru černošského detektivního románu. Během čtyř desetiletí Holloway House vydalo stovky novel vycházejících z „černošských zkušeností“, jejichž autory byly desítky spisovatelů napodobujících Roberta Becka. V 21. století se černošské spisovatelky Sister Souljah, Vickie Stricker, Nikki Turner, Wahida Clark a další opětovně zmocnily tématu pasácké literatury, aby ho přiblížily rozšiřujícímu se publiku ženských čtenářek. Vznikl tak žánr „street fiction“. Ten dnes tvoří jednu z hybných sil afroamerického knižního trhu a je zastoupen stovkami, ne-li tisíci tituly knih, které si jejich autoři vydávají sami a prodávají je na stánku na ulici nebo po internetu.

Beck také výrazně ovlivnil moderní černošskou hudbu a populární kulturu. Filmy jako *Willie Dynamite*, *The Mack* a mnoho dalších filmů žánru blaxploitation 70. let vděčí za svůj styl a hlavní postavy z pouličního prostředí právě Beckovi. Umělci jako Dave Chappel nebo Chris Rock považují „Pimp“ za hlavní zdroj inspirace pro svou práci. První „gangsta“ rapeři Ice-T a Ice Cube si zvolili své

předzívky na počest Iceberg Slima a své ultra-cool image vytvářeli rovněž podle jeho vzoru. Hiphopové legendy Snoop Doggy Dogg, Notorious B.I.G. a Mos Def jedním dechem vyzdvihují Becka coby osobnost, která na ně měla klíčový vliv – Jay-Z, nejúspěšnější rapová ikona všech dob, o sobě dokonce na začátku své umělecké kariéry mluvil jako o Iceberg Slimovi. Robert Beck, tento Shakespeare městského argotu, zobrazoval literárním způsobem utajený svět pasáků, šlapek, šejdířů a hráčů amerických ghett a věznic. Již skoro padesát let černošští spisovatelé a umělci vůbec nacházejí v jeho práci základní zdroj nekompromisní černošské kreativity.

Robert Beck žil v období, pro jehož začátek byla typická velká přistěhovalecká vlna do Ameriky za první světové války a pro konec tzv. krize měst konce 20. století. Narodil se 4. srpna 1918 v Chicagu v předvečer chicagských rasových násilností a zemřel 30. dubna 1992 v Los Angeles přesně den před losangeleskými násilnostmi (nepokoje Rodneyho Kinga). Beckovi rodiče – přistěhovanci z Nashvillu v Tennessee – se rozvedli, když byl Robert ještě malý, a jeho matka Mary se vdala za majitele obchodu s čistícími potřebami v Rockfordu v Illinois. Beck prožil šťastné dětství. Dobře se učil, chodil do skauta a pravidelně navštěvoval kostel. Ve třinácti letech se poprvé setkal s pasáky, když se jeho matka do jednoho z nich zamilovala. Jednalo se o častého návštěvníka kosmetického salónu, který si otevřela. Tento muž sice nakonec z jejich životů zmizel, ale pro Becka už bylo pozdě. Sám později říkal, že po odmítnutí klidného stabilního života v Rockfordu „dostal otravu ulicí“. Odmítl se vrátit do školy a začal se potulovat po proslulé Walnut Street v chicagské čtvrti Bronzeville. V průběhu 30. let dvacátého století ho šestkrát zavřeli za nejrůznější přečiny od krádeží,

nemravností až po podezření ze znásilnění. Navštěvoval sice několik škol, absolvoval jeden semestr na Univerzitě Tuskegee Bookera T. Washingtona, v osmnácti letech však naplno zahájil svou vlastní pasáckou kariéru. Jeho první pokusy v této branži skončily fiaskem. Během 30. a počátkem 40. let byl uvězněn za podněcování k trestnému činu, nezákonný pohlavní styk a zneužívání k delším trestům, které si odpykal ve věznicích Wisconsin State Reformatory a Wisconsin State Prison. Teprve v těchto nápravných institucích se od starých kuplířů a šejdířů naučil, jak to v branži chodí. Když byl v roce 1942 propuštěn, zamířil do Chicaga, kde to doufal „rozjet ve velkém“.

V Chicagu se Beck setkal s Albertem „Baby“ Bellem, proslulým chicagským pasákem a mužem na špinavou práci ve službách bratrů Jonasových. Ti měli ve městě pod palcem svět ilegálního sázení, kterému se říkalo „policý“, a patřili mezi nejbohatší černochoy na světě. Od Bella se Beck pečlivě naučil znění „kodexu“, nepsaného seznamu pravidel, zákonů a zvyků, s jejichž pomocí pasáci využívali mladé ženy. Během několika let si postupně vybudoval reputaci vycházející hvězdy South Side. V roce 1944 byl zatčen za nucení k prostituci, když ho dvě jeho prostitutky udaly na policii. Trest si měl odpykat ve federální věznici Leavenworth, největší věznici ve Spojených státech. Beck byl odjakživa náruživý čtenář beletrie; během předchozích trestů vášnivě četl Oscara Wilda, George du Mauriera a Henryho Millera. V Leavenworthu se začal zajímat o psychoanalýzu poté, co se ho jeho psychiatr snažil přesvědčit, že všichni pasáci nevědomě nenávidí svou matku. Přečetl práce populárních psychologů Karla Menningera, Sigmunda Freuda a Carla Junga, ani ne snad aby vyřešil vztah se svou matkou nebo začal sekat dobrotu, ale

spíše aby se dozvěděl, jak být coby kuplíř ještě efektivnější. Po propuštění z Leavenworthu v roce 1946 strávil dalších dvanáct let jako pasák v různých amerických městech. V roce 1960 byl zatčen naposledy a uvězněn v cele o rozměrech 200 x 90 cm v chicagském House of Correction, starobylém upadajícím ústavu z 19. století. Po téměř roce na samotce a s matkou umírající v Los Angeles si Beck slíbil, že se životem pasáka nadobro skoncuje.

V Los Angeles začal Beck nový život jako spisovatel. Po několika letech, kdy pracoval jako deratizátor, napsal spolu se svou ženou, běloškou Betty Shewovou, knihu *Pimp: The Story of My Life*. Od roku 1967 až do jejich rozchodu v roce 1978 napsali Beck a Shewová některé z nejdůležitějších kriminálních románů té doby. Díky titulům jako *Trick Baby* (1967), *Mama Black Widow* (1969), *The Naked Soul of Iceberg Slim* (1971) a *Airtight Willie and Me* (1979) se Beck stal nezpochybnitelným vůdčím hlasem amerického městského podsvětí. Určitého statusu celebrity si užíval od chvíle, kdy byl podle *Trick Baby* v roce 1973 natočen film v žánru blaxploitation, objevil se v několika talk show, rozhovory s ním otiskly noviny i časopisy. Všude se snažil zatracovat získanou pasáckou gloriolu. Každý den ušel deset kilometrů a v ulicích domlouval pasákům a prostitutkám, aby svojí profesi zanechali. Po rozchodu s Shewovou se Beck téměř ztratil veřejnosti z očí. V roce 1982 se znovu oženil s Diane Millmanovou, s níž strávil posledních deset let svého života. Žil nicméně sám v bytě na Crenshaw Avenue. Navštěvovaly ho jeho dcery z prvního manželství a jeho obdivovatelé, mezi něž patřil třeba Mike Tyson. Během odloučení v posledních několika letech svého života ovšem hodně psal. Ačkoliv ho zrazovalo zdraví a trpěl cukrovkou, napsal dvě novely – *Night Train to Sugar Hill* a *Shetani's Sister*

(Satanášova sestra). Rozhodl se, že tyto knihy nepublikuje prostřednictvím Holloway House. Proslýchalo se totiž, že společnost v posledních letech nevyplácí svým autorům takové honoráře, jaké by měla. Beck se raději rozhodl zamknout své knihy do šuplíku, než aby nakladatelství díky jeho práci vydělalo jediný dolar. V roce 1992 zemřel, na mizině a v podstatě zapomenutý.

Jak je možné, že spisovatel, který prodal miliony knihy a měl tak obrovský dopad na černošskou literaturu a kulturu, zemřel v naprosté anonymitě? Odpověď na tuto otázku je složitá. Beck především mezi své literární současníky nikdy nezapadl. Během chicagského obrození žil sice v South Side, stejně jako Richard Wright, nicméně za součást hnutí považován nebyl. Na Univerzitu Tuskegee sice chodil prakticky ve stejné době jako Ralph Ellison (minuli se jen o pár měsíců), ovšem za modernistu Becka můžeme považovat jen těžko. Obdivoval jak Jamese Baldwina, tak Malcoma X a snažil se jejich práci napodobovat, třebaže mu jeho vzrušující zločinecká minulost zabraňovala stát se členem skupiny radikálních literátů. Beckovy názory na ženy ovlivněné jeho pasáckou minulostí se rozhodně neshodovaly s feministickými autorkami 70. let, jako byla Toni Morrisonová nebo znovuobjevená Zora Neal Hurstonová. Beck byl člověk plný protikladů, který se ve své práci zároveň snažil zpochybňovat pozlátko práce pasáka, ale zároveň zobrazoval ženy jako oběti barvitého a znepokojivého násilí. Beck navíc nikdy nezískal takové uznání, jaké by si býval zasloužil, protože se nikdy neosvobodil od brakového Holloway House. Na rozdíl od Dashiella Hammetta, Raymonda Chandlera a Chestera Himese, kteří dokázali učinit krok ze světa podřadných časopisů a brakových nakladatelství do světa skutečné literatury, se Beck celoživotně zasekl

v ghettu laciných paperbacků. Dostal pravděpodobně jen zlomek peněz, jaké si zaslouhoval, a jeho díla byla propagována coby pornografie na jedno použití.

Díky knize *Satanášova sestra* máme možnost podívat se na Becka z jiné perspektivy. V mnoha ohledech se jedná o jeho nejvyzrálejší beletristické dílo, které v sobě spojuje detektivní román a pasáckou literaturu, která ho proslavila. Kniha nabízí intenzivní vhled do prostředí losangeleského podsvětí, této „přehlídky polonahých šlapek, kavek k oškubání a teploušů zaplňujících chodníky a bary. Celou tuhle zrádnou noc měly pod palcem sex, zločin, chlast a drogy. Směs pachů laciné kolínské a zapařeného podpaží linoucí se všude kolem fungovala na okounějící kunčafy jako afro-diziakum.“ Beck v *Satanášově sestře* píše stejně dobře jako ve svých raných knihách – napíná, vtahuje a svůj jazyk prošpikovává žargonem ulice. Jádro knihy tvoří příběh dvou antihrdinů – seržant Russell Rucker je detektiv z mravnostního potýkající se s alkoholismem a zuřivou náturou, který se na druhou stranu snaží vymýtit prostituci a policejní korupci. Satanáš má za sebou pětadvacet let coby pasák na ulicích Harlemu a svou stáj šestnácti prostitutek ovládá prostřednictvím násilí a každodenního přísunu heroinu. *Satanášova sestra*, stejně jako jeho mistrovské dílo *The Wire*, vypráví příběh ve střídající se perspektivě policajta a zločince. Obě tyto postavy mají své chyby, ale jsou plné odhodlání. Jak se příběh rozevírá, ukazuje se, že jejich neslučitelná životní východiska nutně povedou k úchvatné a ničivé kolizi. Beckův jedinečný vhled do života amerických ulic inspiroval vznik celého literárního žánru a kulturního hnutí. Až si přečtete jeho poslední knihu, přesně pochopíte proč.

Justin Gifford

KAPITOLA JEDNA

Do půlnoci zbývala v Hollywoodu ještě nějaká chvíle. Seržant Russell Rucker z mravnostního oddělení los-angeleské policie se šinul ve svém neoznačeném buicku po Sunset Boulevardu. Jeho kulatá hlava se otáčela sem a tam, jak pátral po štětkách na přeplněných chodnících. Viděl turisty, teplouše, sotva odrostlé běhny a kluky, co za nimi pálí. Když si na štětek prostém bulváru všiml otrávených kunčaftů, spokojeně se usmál.

Rucker zastavil na červenou na Normandie Avenue a ztuhnul. Z nákladáku stojícího před ním vyskočila prostitutka v černé minisukni a dala se klusem dolů po ulici. O chvíli později se z nákladáku vynořil postarší řidič, běloch. Mával rukama a křičel: „Sebrala mi prachy!“ Začal se kymáčet na svých artritických nohách ulicí za ní. Rucker projel červenou a zastavil za křižovatkou. Vtáhl dědka do auta a strčil mu před oči odznak. Ruckerův buick se rozjel vpřed. Jeho světla ozářila děvku, která zahrula do boční uličky.

„O kolik vás stáhla?“ zeptal se Rucker a šlápnul na plyn.

Oběti tekly z očí slzy. „Dvanáct stovek. Ze šrajtofle na zadku.“ Nevěřičně kroutil hlavou. „Vytáhla prachy, šrajtofli strčila zpátky, dokonce zapnula i knoflík na kapse. A to si celou dobu hrála s mým ptákem.“

Rucker přikývl. „Profesionálka.“ Odbočil do vedlejší ulice. Uviděl tu holku, jak s botama v rukách pádí ke stříbrnému cadillacu zaparkovanému uprostřed bloku. Ruckerův buick vypálil za ní. Předjel ji a smykem zabrzdil. Holka se otočila a rozběhla se zpátky. Rucker vyběhl a utíkal kus ulice za ní, než ji dohnal. Levou ruku jí obtočil kolem boků a zvedl do výšky. Takhle opřenou o kyčel ji pak odnesl na chodník. Bránila se a ječela: „Pomoc! Pomoc! Únos! Pomozte mi někdo, prosím!“

Zpoza čelních skel aut zíraly ohromené tváře. Rucker holku pořádně plácnul přes zadek. „Drž hubu, ty děvko jedna odrzlá! Jsem policajt a pomůžu ti leda do lochu za loupež.“

Rucker si všiml, že se světla stříbrného cadillacu rozsvítila. Jeho řidič to s kvílením pneumatik otočil a zašlápnul těsně před Ruckerem. Rucker vytáhl z podpažního pouzdra svůj Magnum. Z auta vyskočil černý Goliáš, sekáč v bílém hedvábném obleku a s pasákovským kloboukem se širokým okrajem. Hnal se k Ruckerovi a řval: „Máš problém, ty mrdko? Nešahej na moji holku!“

Rucker uviděl záblesk řeznického nože v jeho pravici. „Policie! Ještě se hneš a střelím!“ vykřikl a napřáhnul ruku s Magnumem k obrově hrudi vzdálené nějakých patnáct stop. Ruckerova kolena se okamžitě začala třást směsí vzteku a strachu.

Holka se rozbulela: „Taťko, nesor ho. Je to fízl!“

Obr se zastavil a ostrí nože ukázalo na Ruckera. „Hele, seržante, co kdybych vám radši koupil něco na sebe?“ Udělal další krok. Rucker zařval: „Stůj, nebo střelím!“ Chlap vycenil zlatý zub a vrhl se na něj. Rucker dvakrát vystřelil. Jeho první myšlenka byla napálit mu to přímo do tváře. Místo toho ale první ranou roztříštil útočnickovu pravou česku a tou druhou mu proděravěl levé stehno. Řeznický

nůž zarachotil strouhou kanálu, zatímco se jeho majitel svezl k zemi a kvílel bolestí. Holka naříkala jako mimino.

S holkou pořád ještě na své kyčli Rucker přistoupil k zhroucenému muži, který ležel v bezvědomí s ústy otevřenými dokořán. Rucker zasunul Magnum do pouzdra. Sehnul se a baterkou mu posvítíl do tváře, zda je to někdo, koho zná. Nebyl. Rucker si ale všiml, že chlupy v jeho nozdrách jsou splepené koksem nebo herákem. Znedaleka zaslechl ječení sirén.

Rucker si připoutal holku k levému zápěstí. Na klopu připnul odznak. Pak strčil holce ruku pod blůzu a vytáhl balíček bankovek. Ve světle baterky se objevilo dvanáct zbrusu nových stovek.

„Takže ten starej prďola byl dneska jedinej úlovek,“ pronesl Rucker, zatímco si důkaz strčil do kapsy kabátu k dalšímu zpracování. V té chvíli zaplavila scénu světla dvou brzdicích policejních aut. Oba mladí uniformovaní důstojníci Ruckera okamžitě poznali. Během další hodiny pak byla prostitutka specializující se na krádeže Pee Wee Smithová obviněna za krádež velkého rozsahu. „Číča“ Jackson, její nechvalně proslulý newyorský pasák, byl zatčen za pokus o vraždu policejního důstojníka. S vážným zraněním putoval pod policejním dohledem do okresní nemocnice. Jeho okázalý stříbrný kočkolap byl zabaven a prohledán. Z úkrytu za čelními světly vytáhli policisté deset uncí vysoce kvalitního heroinu.

Dvě hodiny po honičce a střelbě měl Rucker dopsané hlášení. Vysušený na troud vyrazil ve svém soukromém bílém Lincolnu Continental z hollywoodské policejní stanice domů. Vlahou květnovou nocí mířil až na samý západní konec Sunset Boulevardu. Odbočil do tiché ulice s alejí stromů obklopenou dobře udržovanými domky. Uprostřed

bloku zastavil na příjezdové cestě pěkného, světle omítnutého domu, kde se kdysi narodil.

Stiskl tlačítko přístroje zabudovaného uvnitř vozu, který otevřel dveře garáže. Zajel dovnitř. Pak do té věcičky znovu praštil, aby se dveře garáže zavřely, a vystoupil z auta. Odemkl dveře do kuchyně. Pak vešel do útrob domu plného stínů a obklopila ho samota.

Rucker rozsvítil světlo v kuchyni. Jeho brunátná tvář byla zbrázděná únavou. „Proboha,“ pomyslel si, „jak já bych potřeboval panáka.“ Místo toho si nalil sklenici pomerančového džusu. Potom zasunul svých statných sto devadesát centimetrů do lavice kuchyňského koutu. Zavřel oči a oddal se hořkosladkému vzpomínání. Vybavil si Jima a Ellen, své zesnulé rodiče. Hlas a smích jeho otce, také policajta, kdysi zněl tímhle domem jako barytonový zvon. Při vzpomínce na máminu něhu a sladké ukolébavky, kterými ho jako kluka uspávala, se mu zamlžily oči.

Vyšel z kuchyně. Prošel jídelnou a obývacím pokojem, kde dodnes stál starožitný nábytek. Po schodišti s rudým kobercem vystoupal do hlavní ložnice. Na jejím prahu se zastavil. Skoro se zapotácel, když ho do nosu udeřil závan Shalimaru. Jeho žena Nora ten parfém milovala, dokud mu ji před pěti lety rakovina navždy nevyrvala z náruče.

Povzdechl si a posadil se na kraj postele. Zíral na její polštář a vzpomínal na všechny ty noční návraty po nervy drásajících šichtách ve smrtonosném 77. okrsku jižního centrálního Los Angeles. Pokaždé po špičkách vešel do ložnice. Díval se na ni, jak spí, a znovu a znovu se zamilovával do její andělské tváře rámované hedvábnými zrzavými kadeřemi zalitými měsíčním jasem.

Teď se podíval na obrázek své nové lásky, který stál na nočním stolku. Byla na něm Opal Lenská, nápadně krásná

padesátiletá bruneta z New Yorku, kterou Rucker poznal loni v létě, když přijela do L. A. na dovolenou. Přitažlivou vdovu mu představil její synovec Leo Crane, Ruckerův blízký přítel a kolega ze speciální jednotky pro boj s prostitucí. Okamžitě se do sebe zakoukali.

Ruckerův pohled sjel na neotevřenou lahev Cutty Sark na prádelníku. Nechal ji tam stát jako důkaz sám sobě, že je dost silný, aby odolal chlastu. Lahev sloužila také jako viditelná připomínka, že ho kvůli jeho problémům s pitím ztepilá Opal málem poslala k vodě. Tenkrát spolu byli v jednom nočním klubu, a když se vrátil ze záchodu, uviděl nějakého pohledného kreténa, jak mu hučí do Opal. Na jeho přímý příkaz, aby se ztratil, mladík nereagoval. Rucker mu v alkoholovém rauši jednu vrazil a přerazil mu čelist. S Opal pak ještě před příjezdem policie rychle zmizeli. V autě ji pak obviňoval, že mladíkovy pokusy sama iniciovala, tak dlouho, dokud ji nedohnal k slzám. Nakonec jí slíbil, že pokud mu odpustí, přestane pít. Svůj slib už s jistými obtížemi dodržoval celý rok.

Při pomyšlení, že až brzy vyrazí na dovolenou do New Yorku, bude ji moci požádat o ruku, mu poskočilo srdce. Přistoupil k prádelníku. Napadlo ho, že by se po té střelbě měl napít, aby se pořádně vyspal. Zvedl lahev a uslyšel, jak to v ní zabublalo, jako by se zachechtal nějaký démon. Třeba už je tak silný, aby si dal před spaním jednoho panáka. Pak si vzpomněl, kolikrát slyšel během sezení Anonymních alkoholiků varování před nebezpečím, jaké číhá na střízlivé alkoholiky, co si chtějí dát první skleničku. Praštil lahví zpátky na desku prádelníku.

Rucker se osprchoval a vrátil se do ložnice, kde dělal kliky tak dlouho, dokud neusnul přímo na koberci. Za hodinu ho probudil telefon. Zvednul ho a dozvěděl se, že „Číča“

Jackson zemřel na šok a ztrátu krve. Prý mu sdělí datum soudní pitvy, která je v případě úmrtí jakkoli souvisejícího s činností policie nezbytná. Když položil sluchátko, roztrásl se mu ruce.

Popadnul lahev a strhl z ní víčko. Naráz vyžahnul třetinu jejího obsahu a práskl sebou do postele. Ležel a utěšoval se skutečností, že toho magora odprásknout nechtěl. Nakonec si všechno odůvodnil tak, že skutečným vrahem Jacksona byl Jackson sám. Rucker tvrdě usnul a zdálo se mu o jeho blížící se penzi. Klid v mysli a zdravý spánek by byl ovšem ten tam, kdyby věděl, že se v Hollywoodu brzy objeví psychotický pasák, mistr svého řemesla. Přímo v ulicích Hollywoodu bude pást stádo děvek, které nebude možné rozehnat, a do Ruckerova života vnese zmar a smrt.

KAPITOLA DVA

Na 125. ulici v Harlemu panovala živočišná noc. Protřelý pasák Satanáš seděl v zaparkovaném autě. Sledoval šrumece na chodníku a jeho krutá černá tvář se nevykykle usmívala. Dealeři cracku obsluhovali zákazníky v autech. Polonahé šlapky, kavky k oškubání a teplouši zaplňovali ulice a bary. Celou tuhle zrádnou noc měly pod palcem sex, zločin, chlast a drogy. Směs pachů laciné kolínské a zapařeného podpaží linoucí se všude kolem fungovala na okounějící kunčafy jako afrodiziakum.

Několik černých pasáků v křiklavých bourácích na Satanáše zatroubilo, když ho míjeli. Přiběhla parta kluků a pokřikovala: „Pane Satanáš, co takhle přeštit káru?“ Přikývl. Kluci objeli dokonale čisté auto od nárazníku k nárazníku a setřeli z něj neexistující prach. Podal jejich šéfovi dvacetidolarovku, ať si ji mezi sebou rozdělí. Zapadli do neonových katakomb.

V tom okamžiku ucukl před odporným dechem a zpusťšenou tváří stárnoucí kurvy.

„Hele, brouku, co si dát s Kansas City Nettie cestu kolem světa, jenom za pětku?“

V první chvíli měl chuť plivnout jí do tváře. Copak ta nechutná děvka z Buranova nevidí, že není nějaký kunčaf?

Její skoro bílá tvář a zelené oči ho v tu chvíli rozvztekly doruda. Ta ježibaba mu připomněla osobu, kterou nenáviděl ze všech nejvíc.

Nasupil se: „Ty strašidlo! Stav se, až si necháš transplantovat jinej ksicht.“

Zašátrala pod blůzou. Popadl pistoli, která ležela na vedlejším sedadle. Namířil ji přímo do jejího čela v tom momentě, kdy vytáhla vystřelovák. Otočila se a vrhla se mezi auta na protější chodník. Hned vzápětí mu otravnou vzpomínku na jeho matku vypálil z hlavy skřípavý náraz do zadku jeho plechového sídla.

Vrazil pistoli do pouzdra na opasku schovaného pod kabátem. Vyskočil ven, aby si to vyřídil s dvěma mladými černochoy ve starožitném fordu s floridskou značkou. Roztříštěné přední světlo forda očividně nechalo na blatníku jeho kočkolapu pořádnou promáčklinu.

Satanáš přistoupil ke staženému okénku řidiče. Floridani se na něho křenili. „Vy negři pošahaný,“ zavrčel Satanáš a ruka se mu svezla k pistoli pod kabátem.

„Nejsme pošahaný. Měl bys spíš vyhodit blinkr nebo něco, když chceš někomu vjet do cesty.“

Satanáš cítil, jak jeho tělem otrásají návaly vzteku. Vytáhl pistoli a přitiskl si ji ke stehnu. Rozhodl se je oba zabít. Rozhlédl se kolem sebe a všiml si davu čumilů, který se mezitím shromáždil kolem. Vyloudil na tváři ohyzdný úsměv a couval zpátky k autu.

Nastoupil a nastartoval. Když oba muži ve fordu projeli kolem, pořád se křenili. Zařadil se za ně. Viděl, jak cestou podávají jeden druhému jointa.

Satanáš je sledoval až k rozlehlému činžáku v tiché uličce. Klobouk položil na sedadlo. Potom na pistoli našrouboval tlumič. Zaparkoval a vystoupil. Rozeběhl se k Floridanům

sedícím v autě nějakých padesát metrů od něho. Sledoval je v zadním okénku. Pořád si předávali trávu.

Za jejich autem se na chvíli zastavil, aby popadl dech, a vytáhl pistoli. V modrém světle pouliční lampy vypadal hrůzostrašně. Připomínal obrovskou dvounohou černou kočku oblečenou v epesních pasáckých hadrech.

Klekl si a proplížil se po trávě k předku auta. Postavil se a přiskočil k čelnímu sklu. Neviděli ho, protože měli tváře obrácené ke střeše fordu a strašně se řehtali. Ztuhl a namířil na ně pistoli, kterou držel v obou natažených rukách. Potřeboval, aby ho viděli, ještě než je zabije. Otřeli si z očí slzy smíchu. Řidič ho uviděl ve chvíli, kdy přiložil zapalovač k jointu. Plamen zapalovače ozářil doširoka otevřené zrudlé oči a křivá, šklebící se ústa. Jeho parták chvíli zíral na řidiče a pak zaostřil na apokalyptický obraz Satanáše za čelním sklem.

Po jeho tváři se rozlil záhrobní úsměv, se kterým sledoval oba muže bořící se do sedadel v zoufalém únikovém reflexu. Dvakrát vypálil doprostřed jejich čela. Díky tlumiči to znělo, jako když vyletí špunt z lahve. Mrtvolky se zhroutily na sedadlech, tvářemi k sobě. Všiml si, že jsou to identická dvojčata.

Sklonil zbraň. Viděl, jak jim z otvorů v čele odkapává mozek. Otočil se a vyrazil k autu. Tichá ulice pořád spala. Vyrazil zpátky na Times Square.

Cestou ho pronásledovala vzpomínka na jeho matku zhmotnělou v té strašidelné kurvě. Kéž by tak mohl tu myšlenku sprovodit ze světa společně s těmi Floriďany.

Neon na Times Square proti mrakodrapu zářil jako pastelový plamen. Satanáš se ve svém světle fialovém continentalu proplétal dopravou z Times Square ke svému bordelu.

Zajel za budovu hotelu Regal. Patřilo mu to tam. Ve třech patrech budovy bydleli samí důchodci.

Zamířil do parádně osvětlené garáže a zaparkoval vedle obrovské modré dodávky. Její přítomnost znamenala, že sem Petra, jeho hlavní kobylka, už dovezla jeho patnácti-hlavé stádečko.

Žabák, ostraha garáže a leštič aut, mrňavý černocho s prořídlymi šedými vlasy, přispěchal z budky, aby otevřel dveře continentalu. „Zdravím šéfe, pojedete dneska ještě někam?“ zakuňkal Žabák skřehotem, ke kterému přišel tenkrát, když jeden stánkař ve východním Harlemu přistihl jeho ruku ve své kapse a rozpáral mu hrdlo.

Satanáš zakroutil svou protáhlou hlavou a vysoukal svých sto devadesát centimetrů z lincolnu. Řekl: „Vezmi si to a nech tu díru vyklepat.“ Jakmile Žabák uviděl škodu, užasem vyvalil oči. „Jasně, šéfe, hned to bude. Čapnul jste toho, co to udělal?“ Satanáš se usmál. „Jo, i tak by se to dalo říct.“

Žabák s otevřenou pusou zíral na Satanáše, který vypadal ve světle modrém obleku z kozlečiny, se šňůrami zářících diamantů a rubínů kolem krku, prstů i zápěstí oslnivě. Žabák zarecitoval: „Král Satanáš, numero uno v celým Ňu-jorku!“

Satanáš poklepal Žabákovi na rameno a vyrazil k soukromému výtahu. Žabák zavřel a zamkl vrata garáže. Satanáš nastoupil do výtahu a stiskl tlačítko do čtvrtého patra, svého království. Vystoupil a zanořil se do koberce z bílého plyše pokrývajícího vstupní halu. Křišťálový lustr mu dodával růžový nádech. Na jeho krutých rtech se ocitl jeden z ojedinelých úsměvů, když uslyšel štěbetání svých otrokyň, které na něho čekaly v obývacím pokoji opodál.

Přešel po koberci k zrcadlu, které pokrývalo celou stěnu. Přistoupil k němu a zkontroloval svůj odraz. Pocházel

z modročerného západoindického otce a zelenooké irské matky.

Upravil si světlemodrou kravatu a dlaní uhladil bohatou kšticí upravených kudrlin. Prsty prohrábl ostrý výběžek vlasů nad ebonitovým čelem své ohavně hezké tváře. Hypnoticky zíral do svých zvláštních očí, jako laser zeleně zářících z hlubokých očních důlků. Svůj nezapomenutelný obličej zbožňoval. Byl pyšný na vyzařování své osobnosti a schopnost fascinovat zástupy kurviček nechávajících svá srdce šoustat na ulicích, aby si on mohl posledních pětadvacet let žít jako král.

Byl sirotek, a když se mu podařilo utéct od svých posledních příšerných pěstounů, zahájil v patnácti letech kariéru v ulicích Harlemu coby pouliční šejdír. Pamatoval si, proč ve dvaceti letech vyměnil své skutečné jméno Albert Spires za přezdívku Mistr Satanáš. Jedné noci uviděl v Harlemu blikat světla záchranky a šel se podívat, co se stalo. Záchranáři zrovna nakládali na nosítku opilou africkou imigrantku, asi čtyřicetiletou. Žena otevřela oči a spatřila jednoznačně nepozemskou tvář Alberta Spirese, ozářenou červeným světlem. Otrásla se hrůzou a vyskočila z nosítek. Utekla do noci a křičela: „Shetani! Shetani!“ Jeden z přihlížejících mu řekl, že ve svahilštině to znamená něco jako Satanáš.

Satanáš se odvrátil od zrcadla. Černými hedvábnými závěsy prošel do modře nasvíceného obývacího pokoje. Příslušnice jeho etnicky smíšené stáje na drogách závislých kurviček, polehávající na pohovkách a obrovských hedvábných poduškách na podlaze, začaly nadšeně pištět: „Mistře Satanáši! Vítejte, Mistře Satanáši!“

Umlčel je zvednutou dlaní a usadil se do křesla připomínajícího purpurový aksamitový trůn. Všech šestnáct už za sebou mělo koupel a byly nahé. Čekal je toužebně

očekávaný rituál jehly. Jeho podmanivé oči se zkoumavě zavrtyaly do tváře každé z dívek. Udělal to, aby posílil jejich přesvědčení, že dokáže číst jejich myšlenky.

Kývl na Petru, jeho hlavní děvku a velitelku stáje, která seděla na polštáři vedle něho. Okouzující blondatá Amazonka řekla něžně: „Laskavý Mistře, žádná nezasluhuje trest a výdělek každé z nich je přijatelný. Smím vstát?“ Přikývl. Přešla do rohu prostorné místnosti a přivezla k Satanášovi servírovací stůl ze světlého dřeva. Prolistoval šestnáct inkoustem nadepsaných obálek s jejich jmény a příslušnými částkami.

Všechny fascinovaně sledovaly, jak smíchal předem odměřenou a odváženou část destilované vody a bílého heroinu v miniaturním měděném kotlíku usazeném na malém propanbutanovém hořáku. Zapálil ho a asi minutu sledoval, jak modrý plamen olizuje dno kotlíku. Pak jej odstavil z hořáku.

Odebral injekční stříkačku oblepenou lepicí páskou s písmenem „P“ jako Petra z řady ostatních, podobně označených pro každou z nich. Kolem hrotu jehly omotal trochu vaty. Potom ji naplnil obsahem kotlíku.

Petra se opřela o ruce a kolena a strčila zadek mezi Satanášovy nohy. Drogu jí vstříknul do žíly mezi vulvou a horní vnitřní částí stehna. Petra políbila svému pánovi nohu a posadila se na podlahu za ním. Sledovala, jak ostatní dostávají svou dávku na dobrou noc. Každou z nich objala.

Petra a Satanáš konečně osaměli. „Mistře, potom vám ukážu překvapení, které pro vás mám. Můžu si vám mezi tím sednout na klín, abyste mě objal?“ zeptala se ho dětským hláskem a upírala k němu drogou zastřené oči.

Roztáhl doširoka paže. „Jen přístup, čubičko má, k mému srdci, kde je tvoje místo,“ řekl sametovým barytonem, který rozezněl modře nasvícené ticho jako tlumený hrom.

Vstala z polštáře na podlaze a složila své nahé křivky do jeho klína. Přitiskl ji k sobě. Lehce ji kolébal a eroticky zabarvené mručení z hloubi jeho hrdla ji rozechvělo vzrušením.

„Ach, můj pane, začnu vás nesnesitelně postrádat v té vteřině, kdy nastoupím do letadla do L. A.,“ zašeptala.

Jeho bílé zuby se jí zakously po straně krku, až vyjekla bolestí.

Surově jí odsekl: „Postrádat? Ty zasraná pesimistická děvko, jak mě můžeš postrádat, když víš, že jsem neustále s tebou, ať spím, bdím, šukám nebo seru? Víš dobře, že síla mého ducha tě neustále sleduje a střeží. Postrádat mě? Petro, takhle svého laskavého pána už víc neurážej a nezraňuj.“

Něžně mu odvětila: „Odpusťte mi. Víte, že budu vaší otrokyní, dokud se vám budu vyplácet. Mistře, myslela jsem tím, že budu postrádat vaše paže a vašeho neodolatelného utahováka. Kéž bych si mohla uchovat lahvičku vašeho sladkého nektaru, abych mohla kdykoliv upokojit své chutě, zatímco budu v L. A. vyřizovat veškeré záležitosti.“

Prstem ji cvrnkl do tváře. „Petro, ty záležitosti v L. A. nejsou zase tak složité. Prozkoumáš Hollywood a zbytek L. A. a zjistíš, zda by se tam měla naše rodina přesunout a vydělat spoustu škváry. Na základě tvé zprávy rozhodnu, zda se přestěhujeme, nebo zůstaneme tady. Sám doufám, že shledáš Hollywood báječným a lákavým. Pokud ano, pošlu ti škváru, abys pro nás sehnala nějaký strašidelný zámek. Sakra, všichni už si zasloužíme šlapat pro změnu na slunci a žít si ve vatě v pořádném paláci někde na kopci.“

Rozesmáli se. Petra mu zašeptala do ucha. „Laskavý Mistře, smím si na rozloučenou vzít trochu vaší limonády?“ Kousnul ji do lalůčku a mezi zuby stiskl šarlatové korále na jejím krku.

„Jen si slízni trochu mojí smetany, ty feno jedna nadržená,“ přikázal jí, rozeplnul si poklopec a v modrém oparu se objevil jeho klacek.

Zatímco mu ho prvotřídně kouřila, maloval jí po alabastrově bílé prdelce bičíkem z ramínka na šaty krvavě rudé obrazce. Naklonil se a začal ji lechtat poštěvák. Zakrátko se jí skrz zuby prodral řezavý výkřik. Vyvrcholili současně a Petra vstala. Vzala ho za ruku a odvedla do své ložnice, aby mu ukázala svůj dárek. Předě dveřmi do ložnice se zastavila a zašeptala: „Mistře, kolem deváté jsem ji sebrala na Times Square z toho bistra s růžovým průčelím. Je jí sedmnáct, a jak sám uvidíte, je nádherná a má to ráda! Má u sebe pět stovek. Řekla jsem jí, aby vám svoje první peníze předala osobně.“

Otevřela dveře a oba vstoupili do zlatobílého kutlochu. Postavili se k posteli a pohlédli na smetanově bledou sexbombu na ní. Byla nahá a fetišky vláčná na pomezí spánku a hluboké intoxikace. Z jejích pootevřených očí probleskoval zelený oheň.

Satanáš, který fanaticky věřil v reinkarnaci, zalapal po dechu. Otřásl se a posadil se na postel vedle své nové otrokyně. Sklonil se k ní a zkoumal každý rys její tváře. Celé jeho tělo vibrovalo vzrušením a nadšením. Byl si jistý, že ta dívka je reinkarnace jeho dávno zemřelé sestřičky, která se vrátila nazpět. Ta holka byla Tuta Spiresová!

Najednou ho přepadla úzkost. Musí ji dostat z ulice, aniž by ohrozil svou kariéru a reputaci coby krále pasáků. Po tváři mu na okamžik přeběhl výraz strašného vzteku. Přísahal, že najde toho muže nebo ženu, který ji svedl k tomuhle životu, a zabije ho.

Cítil dívčin puls. Petra řekla něžně: „Mistře, je v pořádku. Ten sráč z Harlemu, co ji do toho navezl, dovedl sehnat

leda tříprocentní smetí. Dala jsem jí jenom zlehka našeho zboží, když jsme přišly domů.“

Satanáš se zamračil. „Jak se ten sráč jmenuje?“

Tón jeho hlasu ji přiměl zvednout oči a podívat se na něj. „Ronald Nevím-jak-dál. Obyčejná smažka z Pittsburghu. Cestou domů jsme ho viděly, jak ji hledá po celém náměstí.“

Vycenil své levhartí zuby. „Najdu ho a dám mu vědět, že si jeho holka vybrala mě. A možná má u sebe nějaké věci, které patří jí. Seznam nás.“

Petra přes dívku přehodila župan. Řekla: „Má oči jako vy.“ Opatrně jí zatřásla ramenem. Její zářící oči se doširoka otevřely a zůstaly zírat do Satanášova hypnotického pohledu.

Petra řekla: „Mistře Satanáši, seznámte se s Maxine.“

Dívka se usmála a natáhla ruku. „Moc ráda vás poznávám, Mistře Satanáši. Jste tak slavný,“ řekla hlasem, jehož něžný tón zdrsněl heroin.

Maxinina ruka zůstala chvíli v napjatém tichu viset ve vzduchu a pak opět klesla.

Satanáš zašeptal: „Děvče, dotýkat se zatím nemůžeme. Ale rád se setkávám s kvalitní a šťastlivou šlapkou jako ty... Šťastlivou, protože se přidáš k rodině plné lásky a úspěchu.“

Petra řekla: „Odevzdej Mistrovi svou škváru.“

Maxine vytáhla zpod polštáře peníze a vložila je Satanášovi do dlaně. Zastrčil je do kapsičky u košile. Řekl: „Dotkni se mě,“ a sklonil svou tvář k té její.

Políbila mu ji. Na okamžik strnuli hlavami u sebe. Vstal. „Odeď ti budeme všichni říkat Tuta, bude to tvoje něžná přezdívka... Než zítra večer vyrazíš na ulici, čekám tě k srdečné rozmluvě.“

Obrátil se a opustil místnost. Petra ho následovala.

„Mistře, to bylo od vás milé, dát jí jméno vaší sestřičky. Vypadá vskutku jako Tuta. Připomíná vám ji?“

Zastavili se u dveří jeho ložnice. „Nijak zvlášť, až na ty oči,“ zalhal a otevřel dveře.

Zvedla se na špičkách a políbila ho na rty. „Sbohem, můj drahý Mistře. Zítra vám z L. A. zavolám.“ Obrátila se a odkráčela.

Vstoupil do své zrcadly obklopené kurevnické nory. Posadil se na císařské lože, stále ještě otřesen a vzrušen Tutiným návratem ze světa zemřelých. Byla to první a jediná žena, kterou kdy miloval. Když se ozvalo tiché zaklepaní, řekl: „Vstupte.“

Do pokoje nahlédly zvířecí tváře Eliho a Caza Brooksových, pouličních strážců jeho kobylek. Satanáš pokynul ke gauči. Modročerná dvojčata do něho nacpala svých dohromady skoro šest set liber svalů. Otravným hlasem oba zároveň ohlásili: „Šéfe, chytli jsme toho zmrda.“

„Myslíte toho, co minulý týden přepadl Petru?“ ujistil se Satanáš, zatímco jim podával lahvičku s koksem a šňupací lžičku.

„Jo, nějaký Joe Springer. Jeho synovec Židák Jimmy se ocitl na suchu a za dávku našeho háčka ho práskl,“ řekl Eli a vnořil lžičku do lahvičky.

Cazo se zahihňal: „Šéfe, když jsme ho čapli na ulici, tak sebou seknul. Rozflákali jsme mu lokty a obě kolenní jamky kladivem. Ten už nikomu nic nečmajzne. Leda by to udělal z kriplkáry.“

Satanáš odpočítal z Maxiných peněz dvě stě dolarů. „Tady máte prémie,“ řekl a podal peníze Elimu.

„Díky, šéfe,“ řekl Eli a podal lžičku s koksem Cazovi.

Satanáš řekl: „Petra večer letí obhlédnout situaci v L. A. Pokud všechno dopadne dobře, přesuneme se tam. Vy dva tam poletíte tak za deset dní.“

Eli se zarazil. „Ale šéfe, nemůžeme vyrazit dřív než holky. Kdo na ně bude dávat pozor na ulicích?“

Satanáš řekl: „Ajznboňák a jeho bratranec Křivošlápek. Pamatujete si na ně ještě z harlemský základní?“

Cazo přikývl. „To si pište, šéfe. Tihle dva zvládnou na to dohlédnout.“

Eli mu skočil do řeči. „Sakra, tihle dva jsou odjakživa dva nejhustší negři v celém Harlemu, teda kromě mě a Eliho.“

Satanáš vstal. „Takže není důvod dělat si ze stěhování hlavu dřív, než uslyším Petřinu zprávu.“

Dvojčata vstala také. Cazo podal Satanášovi lahvičku s koksem a lžičku. Pak se otočili a vydali se ke dveřím. Eli se ještě obrátil. „Šéfe, vím, že už jste se potkal s tou novou holkou, co ji Petra sebrala z náměstí. Úplně mi spadla čelist, když jsem ji uviděl. Ta holka jako by Tutě z oka vypadla. Nezdá se vám?“

Satanáš přikývl a přikročil k nim. Pološeptem jim řekl: „To, že vypadá jako Tuta, bude jenom mezi námi, jinak nikomu ani slovo. V každém případě jí ale budeme všichni Tuta říkat.“

Hihňající se dvojčata se zarazila, zmateně přikývla svými býčími hlavami a vyšla z pokoje.

Satanáš přikročil k oknu. Prohlížel si panorama Harlemu na severní straně, místo, odkud pocházela všechna ta nesnesitelně těžká bolest, kterou cítil uvnitř, a také jeho nenávisť k ženám. Ušklíbl se, když si vzpomněl na dobu, když jemu bylo osm a Tutě čtyři roky. Jejich opilecká matka Inez byla bezcitné, sprosté stvoření, které jeho a Tutu denně bilo a týralo. Pohlédl na jizvy po pálení cigaretou na svých rukou a zápěstích. Pamatoval si, jak Inez pokaždé zasypala jeho a Tutu sprostými nadávkami, když se pokusili sednout si jí na klín, nebo se jí dokonce jenom dotknout. Poslední nemilosrdná scéna, kterou všichni tři společně zažili v posledním den Inezina života, mu proběhla hlavou jako film.

Tenkrát si s Tutou hráli na honěnou ve čtvrtém patře barabizny, kde bydleli. Inez pila whisky a vykládala si na karetním stolku pasiáns. Tuta vrazila do stolu a převrhla její sklenici s whisky. Inez srazila Tutu pěstí a sedla si na ni. „Ty píčo jedna zasraná! Za tohle tě zabiju!“ ječela na ni a svírala jí hrdlo.

Chytil prázdnou lahev od whisky a přetáhl ji přes hlavu. Zatímco Inez ležela bez sebe, popadl Tutu a odvedl ji do skrýše ve sklepě jednoho činžáku kus odtud ve stejné ulici. Za soumraku se vrátil do jejich bytu ve čtvrtém patře, zda by tam pro oba nenašel něco k snědku. Počkal ve stínu na opačném konci chodby, dokud nezmizí poslední z Ineziných opileckých kámošek a kunčaftů.

Vplížil se do bytu a předpokládal, že Inez najde jako obvykle chrápat v deliriu. Jeho matka se však nakláněla z otevřeného okna a sledovala rvačku, která se venku strhla.

Tělem mu projel hnis nenávisti. Příklad se za ni a strčil do ní. Dopadla hlavou na hrot rozvaleného vykovaného plotu. Z roztržité hlavy se na všechny strany rozstříkla mozková hmota.

Její smrt byla oficiálně uzavřena jako smrtelná nehoda duševně nemocné alkoholičky. Vzpomněl si na svého milujícího a citlivého otce Oscara, kterého asi rok před Inezinou smrtí dohnalo její šílenství a chorobná zlomyslnost k tomu, že si vystřelil mozek z hlavy.

Satanáš si vzpomněl na několik náhradních domovů, v nichž potom vyrůstal bez lásky, ba dokonce nenáviděn. Celých šest let se mu dennodenně stýskalo po Tutě a toužil se s ní opět shledat. Ve čtrnácti letech se přidal k armádě harlemských dětí ulice. Dal to dohromady s pouličním zlodějíčkem jménem Číča, aby měl z čeho žít. Obešel všechny základní školy v přilehlých čtvrtích, až nakonec na Tutu

narazil v jedné škole přímo v Harlemu. Zrovna měla přestávku. Ještě než zazvonilo na hodinu, zmizeli spolu ze školy a Tuta už se do svého náhradního domova nikdy nevrátila.

Satanáš vzpomínal, jak šťastně potom spolu žili v kuchyňském koutu jednoho harlemského bytu, dokud rok na to neumřela na leukémii. Žal a zlost vůči lékařům a sestřím, kteří nedokázali Tutu zachránit, ho tehdy v okresní nemocnici rozběsnily k nepřičetnosti. Zašklebil se, když si vzpomněl na krvavou scénérii zlomených čelistí, nosů a rozsápaných obličejů kolem sebe ve chvíli, kdy ho konečně zpacifikovalo sedm přivolaných policistů. Vzpomínal na snad nekonečné věznění ve státní nemocnici pro duševně choré, odkud ho propustili až v osmnácti.

Satanáš se najednou cítil hrozně unavený. Odvrátil se od okna a šel si dát sprchu. Potom se zlatě fialovou ložnicí plnou zrcadel rozpochybovaly odlesky jeho postavy, když si oblékal zlaté hedvábné pyžamo. Vlezl do postele. Jediné světlo pocházelo z jantarové lampy, postavené na koberci za postelí.

Zpod polštáře vytáhl nádobíčko. Připravil si injekci čistého heroinu a vpíchnul si ji do paže. Vleže na zádech obdivoval nádherný obraz sebe sama v zrcadle na stropě. Háčko ho odneslo do říše zasněné extáze.

KAPITOLA TŘI

Několik dní po Číčově smrti zajel Rucker se svým lincolnem na své místo na parkovišti u dvoupatrové policejní budovy. Vešel dovnitř a pozdravil několik známých z řad policejního a civilního personálu. Na recepci mu řekli, že s ním chce mluvit velitel.

Vešel do kanceláře poručíka Bleesona v zadním traktu budovy. Ruckerův obrovský, tvrdě působící šéf ho s úsměvem přivítal zvučným hlasem: „Zdravím tě, Russelle. Posad se, mám pro tebe dobré zprávy.“

Rucker odpověděl: „Díky, poručíku,“ a posadil se před přeplněnou desku Bleesonova pracovního stolu.

Bleeson oblečený v košili s vyhrnutými rukávy se opřel ve svém kancelářském křesle a chvílku Ruckera zkoumavě pozoroval. „Russelle, schválil jsem ti dovolenou, a dobře jsem udělal. Vypadáš, že toho máš plný zuby.“

Rucker se zazubil. „Po šesti týdnech dvanáctek nebo šestnáctek v tý divočině venku by toho měl plný zuby i Superman. Potřebuju dovolenou jako sůl.“

Bleeson vstal a napřáhl ruku. „Russelle, ty a tvoji lidé jste vyhráli válku. Jste příkladem odhodlání a pevné vůle pro jednoho každého poldu z mravnostního. Můžeš si vybrat tři týdny dovolené, kdykoliv se ti bude chtít.“

Rucker mu potřásl rukou. „Vážím si toho a mockrát děkuji, poručíku.“

Otočil se a vyrazil ke dveřím. Pak se zastavil a obrátil se k Bleesonovi, který pořád seděl u stolu. „Poručíku, až budu pryč, musí mě někdo zastoupit. Doporučil bych Lea Cranea.“

Bleeson se usmál a kývnul. „Výborná volba, Russelle.“

Rucker otevřel dveře. „Ještě jednou díky, poručíku,“ řekl a zavřel za sebou. Prošel do přední části budovy. U recepce, kde postával Leo Crane, vytáhlý čtyřicátník, na chvíli zpomalil. Craneovy ospalé oči se okamžitě doširoka otevřely, jakmile ucítil herdu do ramene, kterou mu uštědřil procházející Rucker.

„Russy, co se tak zubíš?“ zeptal se Crane, když uviděl Ruckerův výraz.

„Dávám si tři týdny oraz od týhle stoky a hádej, kdo mě bude zastupovat?“ odpověděl mu Rucker mířící k zasedací místnosti pár metrů odtud.

„Tak to je jasný. Budu to já, polda, ze kterýho si pasáci a šlapky nasírají do gatí a mažou pryč.“

Oba muži se smíchem vešli do středně rozlehlé místnosti, kde Ruckera čekalo rozdání úkolů první směně. Čtyři členové speciálního týmu seděli u obdélníkového stolu, vtipkovali a tlachali o ničem. Jejich jednotku čekaly dvě směny po pěti mužích od tří odpoledne do jedenácti večer a od jedenácti večer do sedmi ráno.

Když se Crane s Ruckerem, který zaujal místo v čele stolu, posadili, všichni v místnosti ztichli. Členům jednotky bylo mezi osmatřiceti a třiačtyřiceti, takže padesátník Rucker z nich byl nejstarší.

Rucker mrkl na hodinky. „Už je dost pozdě, tak to vezmu stručně. Budu tři týdny na dovolené a během mé nepřítomnosti to tady bude mít na starosti Leo. Všechno bude klapat,

pokud neusnete na vavřínech a nenecháte pasáky a děvky, aby si někde zřídili jinou základnu. Je fakt, že spousta hollywoodských děvek si teď kroutí trest v ženské věznici v Sybil Brand. Ale další spousta se nám potuluje po L. A., Vegas a Albuquerque. Všechny čekají na echo, že se tady situace zklidnila, protože Hollywood je pro šlapky ráj. Vy jste mí nejlepší policajti, co se tady dají najít, takže si jsem jistý, že díky vám tuhle zprávu nikdy nedostanou. Víím, že dohlídnete, aby hollywoodské ulice zůstaly pro slušné lidi bezpečné. Oni si to zaslouží.“

Rucker vstal za zvuku potlesku. Otočil se a následován ostatními vyrazil na chodbu.

Dva dny po setkání se členy jeho jednotky přistálo letadlo s Ruckerem na Kennedyho letišti v New Yorku. Ruckera tam přivítala Opal Lenská a její matka Rebecca. Překvapilo ho, jak jsou si podobné. Rebecca byla stejně jako Opal sošná, dobře tvarovaná žena s magnetizujícíma tmavýma očima a kšticí modročerných vlasů, jemně prokvetlou šedinami.

Ještě než si vyzvedl zavazadlo, zasypaly ho polibky a objetími. Potom všichni nastoupili do Lenské letitého packardu. Rucker trval na tom, že cestu do vzdáleného Brooklynu odřídí sám. Pomohl jim do vozu a sedl si za volant vedle Opal.

„Russelle, až vyjedeme z letiště, navedu vás nejkratší cestou domů,“ ozvala se Rebecca ze zadního sedadla.

Rucker poděkoval a pootočil se k ní. Než otočil klíčkem a rozjel se, na okamžik se zarazil. Rebecca držela v ruce výstisk časopisu *Christian Science Monitor*! Jeho odpor k sektě s názvem *Křesťanská věda* byl zcela průzračný. Vzpomněl si na Raye, svého milovaného zesnulého staršího bratra. V době, kdy onemocněl zápalem plic, byl stoupencem Křesťanské vědy. Rucker ho prosil, dokonce na kolenou, aby si

zašel k lékaři. Ray odmítl a zemřel. Teď Ruckera napadlo, že možná bude mít opět co do činění s touto vyšinutou sektou.

Čtvrt hodiny poté, co mu Rebecca řekla, kudy má jet, se na ni opět podíval v zrcátku. Soustředěně pročítala *Monitor*. Že by snad zezadu dokonce zaslechl tiché „amen“? Zakazoval si přemítat o takovém nesmyslu, že by snad také Opal mohla být členkou této sekty. Ne, to je nemožné. Určitě by mu o tom už dávno řekla, když spolu mluvili po telefonu.

Ruckerovy zpocené dlaně navedly packarda na parkovací místo u Lenské dobře udržovaného dvoupatrového domu s fasádou z hnědého pískovce. Ježíši Kriste, jak jen se potřeboval napít!

Brzy osaměl v pokoji pro hosty ve druhém patře rozlehlého starobylého domu. Dopřál si hluboký doušek ze sedmičky vodky a pustil se do vybalování. Nemohl riskovat, že by Opal ucítla závan jeho oblíbené Cutty Sark.

Ulevilo se mu, ale pořád ho zneklidňovala představa, že by Opal mohla být stoupenkyní Křesťanské vědy.

Vešel do koupelny sousedící s jasně modrobílou ložnicí, aby si vykloktal ústní vodou a osprchoval se. Uslyšel Opal sladce zavrňt: „Můžu k tobě, Ruckere?“

Vyrazil ze sebe: „Jistě, smíš! Jistě, smíš!“ a znělo to opravdu, jako by to říkal herec Gordon McRae. Vstoupila dovnitř a přivinula se k němu. Vášnivě se líbali pod tryskající sprchou. Sehnula se a uchopila do dlaně jeho nádobíčko v plném pozoru. „Ty moje štěstí, jak jen se mi po tobě stýskalo!“ vrkala a muchlovala jeho penis.

Po sprše ji Rucker odnesl do své postele. Když si na něho obkročmo sedla a on ucítil vůni jejího rozpáleného těla, popadla ho závrať vzrušení jako zamilovaného mladíka. Jeho tvář zasypávaly její lačné polibky. Objal ji a zase ho napadlo,

zda je jednou z Křesťanské vědy. Miloval ji, ale pokud by to byla pravda, vzít za ženu by si ji nemohl. Co kdyby po sňatku onemocněla? Nezvládl by, kdyby o ni měl přijít kvůli její neochotě podstoupit lékařskou péči.

„Rucku, já jsem tak nadržena,“ šeptala. Hustými chloupky se mu tiskla k břichu. Rozhodl se, že svou otázku nechá ještě chvíli viset ve vzduchu a pomiluje se s ní. Stalo se, a pěkně vášnivě. Když bylo po všem, leželi vedle sebe a on ji hladil po zádech. Konečně opatrně začal: „Lásko, měli bychom si promluvit o něčem, co je důležité pro nás pro oba. Můžeme?“

„Samozřejmě, Rucku,“ zašeptala. Ležela stočená s jeho levačkou jako polštářem.

„Zeptám se přímo. Patříš mezi členy Křesťanské vědy?“ zeptal se tiše.

„Ano. Asi tak měsíc. Proč?“ zeptala se a vysmekla se z jeho objetí. Otočila se na boku čelem k němu.

Zadívali se do očí. Nasucho polkl. Proboha! Má tak nádherné tmavohnědé oči. „Vím, že každý má právo věřit, čemu chce,“ řekl trhaně. Zhluboka vzdychl. „Opal, tvoje odpověď mě znepokojuje víc, než by sis dovedla představit.“

Zamračila se. „Znepokojuje? Rucku, tomu nerozumím.“

Natáhl se, aby ji pohladil po vlasech. Ucukla. Neústupně pokračoval: „Na vlastní kůži jsem zažil, k čemu vede, že tato církev odmítá lékařskou pomoc nemocným členům, dokonce i nemocným dětem svých členů.“ Jeho čelist ztuhla. Zavládlo dlouhé ticho, během kterého si ho zkoumavě prohlížela. Podrážděným hlasem pokračoval. „Opal, nikdy zkrátka nepochopím, jak může vaše církev spoléhat na ty takzvané praktiky, které mají pomoci lidem, co potřebují lékařskou péči. To je absurdní. Je to skoro zlo...“

Přitiskla mu dlaň k ústům jako matka snažící se zaražít zlobivé dítě. „Miláčku, přece se nebudeme hádat. Dnes

večer ostatně doma povečeříme s bratrem Jenkinsem, naším praktikem. Třeba se od něho dozvíš více, co tě přiměje změnit názor. Co ty na to?“ Sedla si na okraj postele a sledovala ho svýma nádhernýma očima. Pokrčil rameny a usmál se. „Uvidíme.“ Naklonila se k němu a políbila ho. Potom se odebrala do ložnice na opačné straně koupelny.

Jen co za ní zapadly dveře, hodil do sebe Rucker hlt vodky na uvolnění. Patnáct minut po osmé – tedy o patnáct minut později než měl – sešel k prostřenému jídelnímu stolu. Zamračená Opal ho představila praktiku Ralphu Jenkinsovi a jeho drobné manželce. Rucker něco zabručel a posadil se vedle urostlého, nadpřirozenou mocí disponujícího lékaře.

Rucker se šťoual v pečené kachně, zatímco Lenská a Jenkinsovi vedli duchovní hovor o doložených zázracích zakoušených díky hluboké víře. Ruckera od prvního okamžiku odpuzovala Jenkinsova plešatá lebka, tupý škaredý obličej, prasečí očka i svatouškovský hlas.

„Seržante Ruckere, a co si myslíte vy o naší diskusi o božích zázracích?“ opatrně se zeptal Jenkins.

Rucker se na něj dlouze zadíval ostrým pohledem. „Pane Jenkinsi, jelikož právě teď nejsem ve službě losangeleské policie, můžete mi říkat pane Ruckere. Zázraky jsou fajn, ale řekněte mi, pane Jenkinsi, kolik nemocných lidí, které mohli lékaři zachránit, vám umřelo?“

Ženy u stolu to očividně pobouřilo. Jenkins odpověděl: „Ach, vy ubohý člověče. Lékaři! Máte na mysli pozemské lékaře? Jediným lékařem, na kterého spoléháme, je Bůh. Víme, že...“

Rucker ho zarazil. „Aby bylo jasno, Jenkinsi, přišel jsem takhle o svého bratra, který nehledal lékařskou pomoc. Co tedy všichni ti nemocní, kteří vám umřou pod rukama?“